

לו:

עין משפט
נר מצודה

[illegible]

דביו חנאל

לִאֲתוּי פסוק. לאו אלאו הכי הכל
כן הוה ליה למימר לאתוי
תחלל דכשר לבא בקהל פסול לרון דדי
בדומה לך עווד הא כיצד קמתי לה
המשפחה לכהונה אלא אהכל קמתי לה
לרון דיני ממונות קאי וכן מוכח
הבריכותא דעביד דלויני ממונות ואש"ג
דבפרק ב' סעיף (נהד דף מט: וסס)
הגביד נירכותא איפסא דלויני נפשות
מ"מ נקט עיקר מילתא משום דיני
ממונות ואש"ג לימא לאתוי סומא
דכשר לרון דיני ממונות דמתני'
דבדמרינן (ע"ד דף ל:): ופסול לדיני
נפשות דלא' בריש מנות חליה' (יבמות
דף קה. וסס) דממעט סומין מדתני רב
ויספך כסס שבי"ד מתיקין בלדק נמי
מנוקין מכל מום ומהאי טעמא נמי
לא פסול כל מומין ביון קדאמרי קראל'
דמוס אין כך במוס ממש איירי וי"ל
דמשמע ליה מתני' בפסול יוחסין
בדלדמרי' בזה צורר (לפיל דף ס:)
ואמתתינן דכא שיקר מדע דקמי סיפא
אלא אלא כהנים לויס יסוראלים המשיחין
לכהונה: **תנינא** הרא יבטא.
ואמתתינא דרב יהודה קסא ליה לחמי'
אליטטורי לה ליה למימר אמתתינן מתתינן
אליטטורי מזור דלא' אמתתינן מא'
דשפירא הא קמתי ההם טובא כה"ג
ואש"ג דמי להו בשאר דוכתי וכה"ג
אשכחן בפרק אלו דברים נפסחים
דף קט: וסס): גבי גזול אי"ר עקרבא
כל מלחאה שאפסא נעשושה:
הרא איתויי נה. השתא משמע
דקסא גר כשר לדיני ממונות
וקו' דבפרק החולין (יבמות דף מה: וסס)
ואשכריה רבא לרב מרי דר ורש
ומני' (אשכריה דבבל דכיון דאמי
מישכאל מקרב אחיק קרינא ביה
אלמלא ציזא אלא מישראל אי"ר דהכא
מיירי לרון גר חבירו דלדמרי' ב'פ'
מנות חליה' (שס דף קה. וסס) גר
קן חבירו דרב תורה ואש"ג הויא אמו
מישכאל דן אפילו ושא ולא כמו
הפ"ה' לענין דני נפשות איירי דן
חבירו ולא ישראל אבל לדיני ממונות
בשאר עווד דהתם מייתי קרא דמקרב
אחיק ומינא דיני נפשות מיעטוי
בספקומ ונשאלו אש"ג ויהא דלדמרי'
ב'פ' עברה יוחסין (קרישין דף ע"א)
גבי מי שהחזקו אבותיו משוטרי
הריבם למימרא דלא מוקמינן פסולין
ורמינהו הכל כשר לרון ואמר רב
יהודה לאתוי מזור ומאי חזיא

כי קאמר רב "כגון דלגמריה דרב הוּו צו הוּו צריכי א"ר אברהו דיני ממונות לדיני נפ בשור הנסקל חוץ הני מילי אמר רב אחא י'א'א תטו משפט אבויך אן אתה משפט של שור הנס הא עשרה קתני מש ועשרים ושלשה חדא דתנא י'א'אין מושיבין ומי שאין לו בנים ר' י'א'א חילופיהן במסית תחמול ולא תכסה דיני ממונות: הכל לבא ל'אלתוי' ממזר הא הראוי לדון דיני נפ ממונות ויש ראי לדון דיני נפשות וואמר רב יהודה לאת גר וחדא לאתוי' ממזר בקהל לבא ממזר ואי אשמעינן ממזר אבל גר דלא בא ממזר צריכא: י'א'אין הכל מי מאי טעמא דתני ר' מנוקין בצדק כך אממר מאי קרא י'א'אין כך ודילמא 'מום בר יעקב אמר קרא עמך בדומין לך שכינה אלא אמר רב קרא י'א'ונשאו אתך א' מתני' י'א'סנהדרין ה כדי שיהו רואין זה הדיינין עומדים לפני משמאל וכותבין דר מוכין ר' יהודה אומ דברי המוכין ואחר והשלישי כותב דברי

אחד דיני ממונות פרק רביעי סנהדרין

י קאמר רב. דתלמידו נמנה לא אמר אלא כגון רב כהנא ורב אסי
לגמריה הוו זריכי למה ששמע מרבו אבל לסבריה למאור ראיות
ולישב הטעמים אינן זריכין הלכך גברא בחפזי נפשיה הוא דאי משום
גמרא דשמע מיניה כל ישראל בני ממשלה קצלו ואין זריכי טעמים
בבנת לכו דלימאן אלא היתה רחמנו
מפי רב אחר הוי אומר טעם אחר:
עשרה דברים. מן במתני' (דף ג. א.):
וכולן אינן נוגעין בדין שור הנסקל.
ליות שור נוגעין נפשות אף על פי
שאמרנו בפי' (דף ג. ב.) לענין עשרים
ושלשה כמחמת צעלים כך מיתח השור:
חזן מעשרים ושלשה. עמרין כיצד דיני
נפשות: **לא טעם.** לרעה ע"פ אחד
אכל אחד מטה לחמך דין השור ע"פ
אחד. ומהכא גמיר לכולהו מעלות דלא
נהיגי חזן מכי"ז ומתבטלה דיקש
לחכי אחי עיקר דין ומחילתו
לכל כוליה ואיך להללה אחי ומה לנו
לחוס על שור המועד מוטב לקיים בו
ובערת הרע (דברים יט): **הא טעם**
הוו. והדר פירקין"ו אלתקפתין והא"י
מן במתני' ואמר דין קדיש לן י'
הוו משום דלא הכל כשרין ועשרים
ושלשה חדא היא דמאי טעמא ממזר
פסול דמייני נפשות משום דבעינן כ"ג
דיהינן סנהדרין ובסנהדרין דכתיב
(במדבר יא) ונשאלו חכמי בדומין לן
מיוחסין כמותן: וכן. ששכח ככר
צער גדול בנים ואיני רחמני וכן
סרים: **מעיפה כשריה.** מוער ישראל:
מלל מום. פגם משהיה: **משום**
שכינה. הקן דבימי משה הוא דבעינן
מיוחסין שיהו ראוי תשפיה שכינה
עליהן(א): **שכינה.** דכתיב (סא) ואכלתי
מן הרוח: **ונשאל אפק.** כסא דהרואות
שחילן לו יתרו לשפוט את העם דאין
כאן משום שכינה דכתיב והקל מעליך
העם ונשאל אפק ולא מן ונשאל אפק במשא
העם (סא) עילא דההוא כשנעיש
זקנים ושללו פגם לחו מעד תמידי
ומשום שכינה(ב): **מתני' סנהדרין.**
אף על כ"ג: **כתיב גורן עגולה.**
בעגולה היאן יושבין כדי שיהו כולן
וראין זה את זה לפי ששם היאן יושבין
בשורה אין פני הראשונים רואין לפי
את זה ובעגולה שלמה אין יושבין לפי
צדדיהם בעלי הדיון והעדים ליכנס
לדבר בפני כולם שיהיו כולן רואין את
העדים ומתקדקין(ג) בדברים ולא שיהא
פני העדים לשורה זו ואחוריהם לזו:
וכותבין דברי המזכיר והמחייבין. שניהם
כותבין דברי המזכיר ושניהם כותבין
דברי המחייבין ששם ישעיה אהרן
ושלש

היינו לדון חזירו ו"ל דשאני ממור הוואל ואביו ואמו מישראל מקרב
אחין קרינא ביה והוא דקאמזר לריכא א"ע" דגר וממור חלוקין מ"מ
נקט לריכוותא דשייבא לפי המשהה השניה פסח ואין חילוק זה
מפורש בו והוא"מ בריש מלות תלמוד (דף קב: ושם) דל"ל ששמואל בר
היהודה לרב דהיה תנינא (ששמואל ברבי"ל של ישראל) ולא ב"ד בר
גרים ורגיל ר"מ לומר דלמור (ששמואל בר רב"ל) יהודה היה שם של
רב יהודה הינדוואה דלמרי" בפ"ק דקדושין (דף כג:) דגר שאין לו
מפסיל אפי' בשאר דינין כיון שלא אמו מישראל ואין לומר דל"ל
בקדושה ישראל מעליא וניהו דלמרי" בפ' נערים (בבבא מציעא דף מד: ושם)
הוא וזכר לומר דליטעריין בישראל לפסול גר למלכה אפי'
אתר בדיוני ד"ף אף עב דבמתקן ממי הוי שייך למעוטי
(דף לו) אפי' עשייתא למשה בעל מום מכל מלכא לא

יובית כתבו (ד) על של חכירי: **שלה**. הווי שמחור טורה הטעמים שירבה עליהן יעשו בדבר אלא א' כותב דברי המוכין וא' כותב דברי המחייעין והג' כותב דברי כולם ומתוך שאין טורה רב עליהם לא יקריבו דבר ואם יעשה אחד מהם יובית כחם של שלישי: **סיוסבין לפניו**. אף הן כעגולה אלא שהגדולים יושבין על הספקלין והתלמידים על הקרקע: ושלה

יורשים הווי ונתגביר (ה) הוא ובנו ואינו נראה דא"כ בלא ישראל נמי נטריך לפסול אפי' לחילת בני גרים דבני גרים כיון שהורקן ולידתן (ס) לענין נערה המאורסה והרומה ולידתה בקדושה ישראלית מעלתה ילו אמו מישראל ורב שמואל בר יהודה אמו מישראל הווי:

על אמו דמשה לאו בעל מוס הווי כדלמדיקן בפרק (ז) אלו מומין הווי מסתבר למידע אחר להבי א' ללו משום דכתיב ומוס אין בין כך:

ואלמתי מן הרוח וגי', אבל טההדרן שכן לדון, כגון טההדרי דיתרו חותן משה לא יעשו, ונשאר שומעין איש את חבירו ומתווכחין זה עם זה עד שהלא הוראה סתלקה, שאלו היו יושבין כשורה ש מחייבין ודבריו מזכין. על

המורה
אתר. נרשיתין ולא נרש במשאל העם, אלא אקטורדרין דיתרו קאז וקאל מעלך ונשאל ארץ ונשאל. כדו שיו
לא צעולה אין מי רשע השורה רואין נני סוף שורה, אפועלה שלמה לא היו יושבין כדי שיהא מקום
לא חייב ומו העם הזה, פלטי זכך ומו העם הזה ונשאל דר.

מסורת הש"ס

(6) וְחִסְתָּהּ מִיָּד
(7) לֵב עַל לֵב
(8) לֵב עַל לֵב
(9) לֵב עַל לֵב
(10) לֵב עַל לֵב
(11) לֵב עַל לֵב
(12) לֵב עַל לֵב
(13) לֵב עַל לֵב
(14) לֵב עַל לֵב
(15) לֵב עַל לֵב
(16) לֵב עַל לֵב
(17) לֵב עַל לֵב
(18) לֵב עַל לֵב
(19) לֵב עַל לֵב
(20) לֵב עַל לֵב
(21) לֵב עַל לֵב
(22) לֵב עַל לֵב
(23) לֵב עַל לֵב
(24) לֵב עַל לֵב
(25) לֵב עַל לֵב
(26) לֵב עַל לֵב
(27) לֵב עַל לֵב
(28) לֵב עַל לֵב
(29) לֵב עַל לֵב
(30) לֵב עַל לֵב
(31) לֵב עַל לֵב
(32) לֵב עַל לֵב
(33) לֵב עַל לֵב
(34) לֵב עַל לֵב
(35) לֵב עַל לֵב
(36) לֵב עַל לֵב
(37) לֵב עַל לֵב
(38) לֵב עַל לֵב
(39) לֵב עַל לֵב
(40) לֵב עַל לֵב
(41) לֵב עַל לֵב
(42) לֵב עַל לֵב
(43) לֵב עַל לֵב
(44) לֵב עַל לֵב
(45) לֵב עַל לֵב
(46) לֵב עַל לֵב
(47) לֵב עַל לֵב
(48) לֵב עַל לֵב
(49) לֵב עַל לֵב
(50) לֵב עַל לֵב
(51) לֵב עַל לֵב
(52) לֵב עַל לֵב
(53) לֵב עַל לֵב
(54) לֵב עַל לֵב
(55) לֵב עַל לֵב
(56) לֵב עַל לֵב
(57) לֵב עַל לֵב
(58) לֵב עַל לֵב
(59) לֵב עַל לֵב
(60) לֵב עַל לֵב
(61) לֵב עַל לֵב
(62) לֵב עַל לֵב
(63) לֵב עַל לֵב
(64) לֵב עַל לֵב
(65) לֵב עַל לֵב
(66) לֵב עַל לֵב
(67) לֵב עַל לֵב
(68) לֵב עַל לֵב
(69) לֵב עַל לֵב
(70) לֵב עַל לֵב
(71) לֵב עַל לֵב
(72) לֵב עַל לֵב
(73) לֵב עַל לֵב
(74) לֵב עַל לֵב
(75) לֵב עַל לֵב
(76) לֵב עַל לֵב
(77) לֵב עַל לֵב
(78) לֵב עַל לֵב
(79) לֵב עַל לֵב
(80) לֵב עַל לֵב
(81) לֵב עַל לֵב
(82) לֵב עַל לֵב
(83) לֵב עַל לֵב
(84) לֵב עַל לֵב
(85) לֵב עַל לֵב
(86) לֵב עַל לֵב
(87) לֵב עַל לֵב
(88) לֵב עַל לֵב
(89) לֵב עַל לֵב
(90) לֵב עַל לֵב
(91) לֵב עַל לֵב
(92) לֵב עַל לֵב
(93) לֵב עַל לֵב
(94) לֵב עַל לֵב
(95) לֵב עַל לֵב
(96) לֵב עַל לֵב
(97) לֵב עַל לֵב
(98) לֵב עַל לֵב
(99) לֵב עַל לֵב
(100) לֵב עַל לֵב

נורה אור השלם

1. לא תטה משפט אבינך ברבו:
2. לא תאבה לו ולא תשמע אליו ולא תחזק עינך עליו ולא תחמל ולא תכסה עליו:
3. כלך יסדה רעיתי ומוסר איז כר:

4. ויאמר יי אל משה
אספה לי שבועים איש
מוקני ישראל אשר
ידעת כי הם זקני העם
ושטרייו ולקחה אתם אל
אהל מועד ותיצבו שם
ועקב: במדבר אי שו
5. וישפט את העם ככל
עת וזהו כל הדבר הנגל
ויבאו אליך וכל הדבר
הקטן ישפטו את: וכל
מעליך ותשא אתם:
שמות יי כב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מאס
שמינה וכו' שמינה עליה
דכתיב כגל ותיבת שמינה
נמחק וכו"ל: (ב) ד"ה
ונשאו וכו' מאס שמינה נ"ב
ע"ל דף ו' ע"א: (ג) ד"ה
כחצי וכו' ומדקדקין
בגדריהם: (ד) ד"ה
ויסמכין וכו' ייבא כתבו של
כגל ותיבת על נמחק:

מוסף רש"י

כל הראוי לדון דני
נפשות. כל שכן שואב כשר
לדני ממונים (גדה פסוק)
כיום ש"ד מנקין
בבצדק. נאמר נאק
פאסט (לענין נאק)
נקין מכל מום. פול
ויוסן. ונכסדדן קאמ,
זא גדולה זו קטנה, אכל
דנין דעלחא לא (קדושין)
ליף מהאי קאמ טול
פה רעמי דלחא
נכסדדן (יבמות פס'
עמר. מיוסן כמות)
נאק ונאק (הרם משום